DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 stycznia Nr 2. Rok 1937.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

OBWIESZCZENIA MINISTRA SKARBU:

ZARZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

WYKŁADNIA

OBWIESZCZENIA URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

36

UKŁAD

między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w sprawie wykupu obligacji zachodnio-pruskich, podpisany w Berlinie dnia 10 listopada 1934 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

W dniu dziesiątym listopada tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisany został w Berlinie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rzeszy Niemieckiej układ w sprawie wykupu obligacji zachodnio-pruskich wraz z protokołem końcowym, o następującym brzmieniu dosłownym:

UKŁAD

w sprawie wykupu obligacji zachodnio-pruskich.

Rzeczpospolita Polska i Wolne Miasto Gdańsk z jednej strony a Rzesza Niemiecka z drugiej strony, pragnąc uregulować kwestię wykupu obligacji, wydanych przez Związek Prowincjonalny Prowincji Zachodnio-pruskiej, postanowiły zawrzeć układ w tej sprawie. W tym celu zamianowali swymi Pełnomocnikami:

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Pana Dr JÓZEFA SUŁKOWSKIEGO, Profesora Uniwersytetu i członka Komisji Kodyfikacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej, który zgodnie z artykułem 104 ustęp 6 Traktatu Wersalskiego działa także za Wolne Miasto Gdańsk, o ile ono wchodzi w rachubę jako Układająca się Strona,

KANCLERZ RZESZY NIEMIECKIEJ

Pana Posła Dr PAUL ECKARDT.

Pełnomocnicy, po okazaniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone we właściwej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Artykuł 1.

Za obligacje zachodnio-pruskie w rozumieniu niniejszego układu uważa się opiewające na okaziciela obligacje Związku Prowincjonalnego Prowincji Zachodnio-pruskiej, wydane na cele Prowincjonalnej Kasy Pożyczkowej.

Rozdział II.

Wykup obligacyj.

Artykuł 2.

(1) Rzesza Niemiecka przejmuje wykup obligacji zachodnio-pruskich.

(2) Obowiązek wykupu obligacji zachodnio-pruskich nie ciąży ani na Rzeczypospolitej Polskiej, ani na Wolnym Mieście Gdańsku.

Artykuł 3.

Przewidziany w artykule 2 ustęp 1 wykup obligacji zachodnio-pruskich przeprowadzi niemiecka instytucja prawa publicznego, którą oznaczy się przy wymianie dokumentów ratyfikacyjnych.

Artykuł 4.

(1) Wykup obligacji zachodnio-pruskich odbywa się według niemieckich przepisów o konwersji pożyczek publicznych. Może też być dokonany w ten sposób, że okazicielom obligacji zachodnio-pruskich zostaną wydane odcinki komunalnej zbiorowej pożyczki konwersyjnej wypuszczonej przez Deutscher Sparkassen- und Giroverband.

(2) Pod przepisami niemieckimi o konwersji pożyczek publicznych rozumieć należy ustawę o konwersji pożyczek publicznych z dnia 16 lipca 1925 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy Część I Strona 137) jak również wszystkie inne w Rzeszy Niemieckiej obecnie obowiązujące i w przyszłości obowiązywać mające ustawy oraz rozporządzenia o konwersji pożyczek publicznych.

(3) Przy wykupie obligacji zachodnio-pruskich obywatele Rzeczypospolitej Polskiej i obywatele Wolnego Miasta Gdańska będą traktowani na równi z obywatelami Rzeszy Niemieckiej.

Artykuł 5.

(1) Obligacje zachodnio-pruskie, zgłoszone władzom polskim jako znajdujące się w polskim

posiadaniu i przez Rząd Polski podane do wiadomości Rządu Niemieckiego przy wymianie dokumentów ratyfikacyjnych, uważa się za zgłoszone w przepisanym terminie.

(2) Za zgłoszone w przepisanym terminie uważa się również te obligacje zachodnio-pruskie, które przed wejściem w życie niniejszego Układu zgłoszone zostały przez obywateli polskich właściwym instytucjom niemieckim, ale których zgłoszenie oddalono z powodu zaniedbania terminu.

(3) Posiadacze obligacji, oznaczonych w ustępach 1, 2 mają je złożyć we właściwej instytucji niemieckiej (artykuł 3) w ciągu czterech miesięcy po wejściu w życie niniejszego Układu wraz z danymi, wymaganymi według przepisów niemieckich o konwersji pożyczek publicznych.

Rozdział III.

Świadczenia celem przyczynienia się do wykupu obligacyj.

Artykuł 6.

(1) W ciągu trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszego Układu Rzeczpospolita Polska i Wolne Miasto Gdańsk dokonają na rzecz Rzeszy Niemieckiej świadczeń celem przyczynienia się do wykupu obligacji zachodnio-pruskich.

(2) Świadczenie Wolnego Miasta Gdańska wynosi 86.750 (osiemdziesiąt sześć tysięcy siedemset pięćdziesiąt) guldenów gdańskich w gotówce.

(3) Świadczenie Rzeczypospolitej Polskiej będzie uskutecznione przez przekazanie niemieckich publicznych pożyczek markowych na łączną kwotę nominalną 6.000.000 (sześć milionów) marek, przy czym pożyczki te mogą być zastąpione przez opiewające na odpowiednie kwoty uprawnienia do uczestniczenia w losowaniu wraz z zapisem długu z tytułu konwersji pożyczki lub pożyczką konwersyjną. Przekazanie będzie dokonane na drodze przewidzianej w ustępie 5.

(4) Przekazanie następuje w takich walorach, które należą do polskich korporacji prawa publicznego, których obszar (okrąg działalności) stanowił część przeciętego granicą dawnego obszaru (okręgu działalności) niemieckiej korporacji prawa publicznego (korporacja przecięta). Walory te muszą należeć do polskiej korporacji nieprzerwanie od 30 czerwca 1920 r.; do czasu jej posiadania wlicza się także okres, w ciągu którego walory te należały do korporacji przeciętej. Walory będą wyszczególnione w wykazie, który sporządzony zostanie we wzajemnym porozumieniu w możliwie krótkim czasie, po podpisaniu niniejszego Układu.

(5) Walory, wyszczególnione w tym wykazie (ustęp 4), przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszego Układu z mocy samego prawa na własność Wojewódzkiego Związku Komunalnego Pomorskiego, który na zlecenie Rządu Polskiego dopełni świadczenia i niezwłocznie przeniesie walory te na instytucję wyznaczoną przez Rząd Niemiecki. Walory te uważa się za nabyte przed 1 lipca 1920 r., tak przez Wojewódzki Związek Komunalny Pomorski, jak przez instytucję wyznaczoną przez Rząd Niemiecki.

(6) W stosunku do polskich korporacji prawa publicznego, określonych w ustępie 4, Wojewódzki Związek Komunalny Pomorski posiada uprawnienia i obowiązki powiernika. Bez obrazy postanowień niżej przytoczonych ma on ustalić wartość przejętych walorów według polskich przepisów o przerachowaniu i konwersji pożyczek publicznych i przez Państwo gwarantowanych oraz wydać uprawnionym obligacje własnej pożyczki konwersyjnej, opiewające na odpowiednią kwotę. Pożyczka konwersyjna podlega jednolitemu oprocentowaniu po 5 od sta w stosunku rocznym oraz umorzeniu w 20 równych ratach rocznych. Odsetki bieżące do dnia konwersji dolicza się do kwoty wynikającej z przerachowania. Za dzień konwersji uważa się 1 lipca 1935 r.

Artykuł 7.

(1) Z upływem terminu, oznaczonego w artykule 6 ustęp 1 uważa się za spłacone i wykreślone wszystkie długi gruntowe, które są zapisane na nieruchomościach, położonych na obszarze Wolnego Miasta Gdańska i w dniu 10 stycznia 1920 r. należały do Związku Prowincjonalnego Prowincji Zachodnio-pruskiej, do Zachodnio-pruskiej Prowincjonalnej Kasy Pożyczkowej lub do Zachodnio-pruskiej Wojennej Kasy Zaliczkowej (Wojennej Kasy Pożyczkowej), stanowiąc pokrycie wydanych obligacji.

(2) Co do istniejących w Polsce praw, które w dniu 10 stycznia 1920 r. przysługiwały Związkowi Prowincjonalnemu Prowincji Zachodnio-pruskiej, Zachodnio-pruskiej Prowincjonalnej Kasie Pożyczkowej lub Zachodnio-pruskiej Wojennej Kasie Zaliczkowej (Wojennej Kasie Pożyczkowej) i stanowiły pokrycie wydanych obligacji postanawia się co następuje:

Z upływem terminu, oznaczonego w artykule 6 ustęp 1, uważa się zapisane na nieruchomościach Wojewódzkiego Związku Komunalnego Pomorskiego długi gruntowe za spłacone i wygasłe. Wykreślenie w księdze wieczystej następuje z urzędu bez przedłożenia listów długu gruntowego.

Inne istniejące jeszcze w Polsce prawa przechodzą z upływem wymienionego terminu z mocy samego prawa na Wojewódzki Związek Komunalny Pomorski. Do skuteczności przejścia praw nie potrzeba ani wydania listów hipotecznych lub listów długu gruntowego, ani wpisu do księgi wieczystej, ani żadnego innego aktu prawnego.

O ile listy hipoteczne lub listy długu gruntowego znajdują się w posiadaniu niemieckich instytucji prawa publicznego, zostaną wydane Wojewódzkiemu Związkowi Komunalnemu Pomorskiemu w ciągu miesiąca po upływie terminu oznaczonego w artykule 6 ustęp 1.

Rozdział IV.

Postanowienia końcowe.

Artykuł 8.

(1) Układ niniejszy wraz z protokołem końcowym będzie ratyfikowany, dokumenty ratyfikacyjne powinny być wymienione w możliwie krótkim czasie.

(2) Układ wchodzi w życie z upływem dni 14 po dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

W dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejszy Układ w trzech egzemplarzach, sporządzonych w języku polskim i niemieckim. Dwa egzemplarze otrzymuje Rzeczpospolita Polska, z których jeden wręczy Wolnemu Miastu Gdańskowi, a jeden Rzesza Niemiecka.

Spisano w Berlinie, dnia dziesiątego listopada tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku.

Józef Sułkowski L. S. *Paul Eckardt* L. S.

PROTOKÓŁ KOŃCOWY.

Przy podpisaniu Układu w sprawie wykupu obligacji zachodnio - pruskich Pełnomocnicy Stron Układających się ułożyli co następuje:

§ 1.

Obligacji wydanych na cele Zachodniopruskiej Wojennej Kasy Zaliczkowej (Wojennej Kasy Pożyczkowej) nie objęto Układem dlatego, ponieważ według tego, co jest wiadome Stronom Układającym się, obligacje takie nie znajdują się w obiegu. Gdyby jednak wbrew temu zapatrywaniu poszczególne obligacje tego rodzaju miały istnieć, w takim razie zobowiązanie Rzeszy Niemieckiej do wykupu (artykuł 2 ustęp 1 Układu) obejmuje również i te obligacje.

§ 2.

Użyte w Układzie wyrażenie „korporacje prawa publicznego" obejmuje korporacje i zakłady prawa publicznego.

§ 3.

Świadczenie Wolnego Miasta Gdańska (artykuł 6 ustęp 2 Układu) może być również uskutecznione bezgotówkowo, w sposób przewidziany (artykuł 6 ustępy 3, 4 Układu) dla świadczenia Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4.

Oznaczone w § 3 ustęp 1 protokołu końcowego do polsko-niemieckiego Układu Waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r. uprawnienia do uczestniczenia w losowaniu wraz z zapisem długu z tytułu konwersji pożyczki lub pożyczką konwersyjną, jak również oznaczone w ustępie 2 tegoż paragrafu obligacje konwersyjne należą do tych korporacji prawa publicznego, na których obszarze (okręgu działalności) znajduje się miejsce, w którym przed przecięciem granicą mieściła się siedziba administracji korporacji przeciętej.

§ 5.

Przysługujące przeciętym korporacjom prawa zastawu i inne zabezpieczenia na wartościach, które podpadają pod postanowienia Układu Waloryzacyjnego, lub też na wartościach wymienionych w § 4 niniejszego protokołu końcowego, uważa się za wygasłe. Uchwały o zajęciu i przekazaniu oraz inne zarządzenia egzekucyjne dotyczące takich wartości tracą moc.

Spisano w Berlinie dnia dziesiątego listopada tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku.

Józef Sułkowski *Paul Eckardt*

Zaznajomiwszy się z powyższym układem i dołączonym do niego protokołem końcowym, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z postanowień w nich zawartych; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

W Warszawie, dnia 10 maja 1935 r.

(—) I. Mościcki

L. S.

Prezes Rady Ministrów:

(—) W. Sławek

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) Beck

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1937 r. Nr 1, poz. 1).

37

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 grudnia 1936 r.

w sprawie wymiany doknmentów ratyfikacyjnych układu między Rzecząpospolitą Polską i Wolnym Miastem Gdańskiem z jednej strony a Rzeszą Niemiecką z drugiej o wykupie obligacji zachodnio-pruskich, podpisanego w Berlinie wraz z protokołem końcowym dnia 10 listopada 1934 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w wykonaniu ust. 2 art. 8 układu między Rzecząpospolitą Polską i Wolnym Miastem Gdańskiem z jednej strony a Rzeszą Niemiecką z drugiej o wykupie obligacji zachodnio-pruskich, podpisanego w Berlinie wraz z protokołem końcowym dnia 10 listopada 1934 r., nastąpiła w Warszawie w dniu 21 grudnia 1936 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych tego układu za Rzeczpospolitą Polską i za Rzeszę Niemiecką.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1937 r. Nr 1, poz. 2).

38

POLSKO-NIEMIECKIE POROZUMIENIE

w sprawie uregulowania stosunków prawnych waloryzacyjnych, podpisane w Warszawie, dnia 17 października 1936 r.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

M Y, I G N A C Y M O Ś C I C K I,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

Dnia siedemnastego października tysiąc dziewięćset trzydziestego szóstego roku podpisane zostało w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rzeszy Niemieckiej porozumienie w sprawie uregulowania stosunków prawnych waloryzacyjnych o następującym brzmieniu dosłownym:

POLSKO-NIEMIECKIE POROZUMIENIE

w sprawie uregulowania stosunków prawnych waloryzacyjnych.

Celem ułatwienia wykonania polsko-niemieckiego Układu Waloryzacyjnego z 5 lipca 1928 i podpisanych na jego podstawie dalszych układów,

Pełnomocnik Rzeczypospolitej Polskiej Profesor Uniwersytetu i Członek Komisji Kodyfikacyjnej Rzeczypospolitej Polskiej Dr. Józef SUŁKOWSKI

i

Pełnomocnik Rzeszy Niemieckiej Poseł Dr. Paul ECKARDT,

po okazaniu swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, wyrazili zgodę na następujące postanowienia:

Artykuł 1.

1) Wierzytelności waloryzacyjne obywateli polskich i niemieckich, zamieszkałych lub mających swą siedzibę w jednym z obu krajów do dłużników, zamieszkałych lub mających siedzibę w drugim kraju, stanowią przedmiot rozrachunku stosownie do zamieszczonych poniżej postanowień.

2) Wierzytelnościami waloryzacyjnymi w rozumieniu niniejszego Porozumienia są roszczenia, których dotyczy Układ Waloryzacyjny z 5 lipca 1928, Układ o Kasach Oszczędności z 14 grudnia 1928 oraz Układ o uregulowaniu stosunków prawnych Niemieckiego Zakładu dla listów zastawnych w Poznaniu z 14 grudnia 1928 wraz z Protokołem Warszawskim z 28 listopada 1931, jak również Układ o wykupie obligacji zachodnio-pruskich z 10 listopada 1934, łącznie z roszczeniami o zapłatę sum pieniężnych, przypadających na podstawie wspomnianych wierzytelności lub takich wierzytelności, które wstąpiły na podstawie przepisów ustawowych w ich miejsce.

Artykuł 2.

1) Przedmiotem rozrachunku są płatne wierzytelności waloryzacyjne, jak również te niepłatne jeszcze wierzytelności, co do których

wierzyciel i dłużnik umówią wcześniejszą zapłatę.

2) Przedmiotem rozrachunku są również sumy uzyskane ze sprzedaży waloryzacyjnych papierów wartościowych, stanowiących własność publicznoprawnych korporacji, jeżeli zostały one zapisane na dobro ich rachunku przed 1 września 1936, w przypadku zaś zbycia ich po 31 sierpnia 1936 jeżeli publicznoprawna korporacja wykaże, że nabyła papiery wartościowe w drodze wymiany w postępowaniu waloryzacyjnym. O tym, czy korporacja jest korporacją prawa publicznego rozstrzyga ustawodawstwo kraju, w którym ma ona swoją siedzibę.

Artykuł 3.

Rozrachunek następuje pod warunkiem, że dłużnik gotów jest do zapłaty a wierzyciel do przyjęcia w drodze rozrachunku zaofiarowanej sumy pieniężnej jako zapłaty.

Artykuł 4.

1) Przeliczenie waluty polskiej na niemiecką i niemieckiej na polską w celu rozrachunku następuje na podstawie parytetu złota między złotym a marką Rzeszy, wynikającego z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 13 października 1927 (Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr 88, poz. 790) oraz z ustawy monetarnej Rzeszy Niemieckiej z 30 sierpnia 1924 (Dziennik Ustaw Rzeszy Część II strona 254).

2) Na przypadek istotnej zmiany stosunku wartości obu walut zastrzega się ponowne ustalenie kursu przeliczenia.

Artykuł 5.

1) Rozrachunek przeprowadza Komisja Mieszana, do której Rząd każdej ze Stron Umawiających się wyznacza przedstawicieli w liczbie do trzech.

2) Komisja Mieszana może podejmować uchwały w razie obecności przynajmniej jednego przedstawiciela każdego z obu Rządów. Przedstawicielom każdego z obu Rządów przysługuje ogółem jeden głos. Uchwały Komisji Mieszanej wymagają jednomyślności.

3) Komisja Mieszana zbiera się regularnie co pierwszy wtorek każdego kwartału kalendarzowego, jeżeli zaś wypada w ten dzień święto następnego dnia powszedniego, na przemian w Warszawie lub w Berlinie. Pierwsze posiedzenie Komisji Mieszanej odbędzie się w Berlinie. Komisja Mieszana może się zbierać również w krótszych lub dłuższych odstępach czasu i w innych miejscowościach.

Artykuł 6.

1) Rozrachunku dokonuje się na podstawie sporządzonych przez Komisję Mieszaną planów rozrachunkowych, które powinny wyszczególniać wierzytelności będące każdorazowo przedmiotem rozrachunku. Wierzytelność może być wstawiona do planu rozrachunkowego tylko wówczas, gdy dłużna suma została wpłacona lub na jej wpłatę można liczyć na pewno.

2) Plan rozrachunkowy należy w ten sposób sporządzić, by globalne sumy możliwie się wyrównywały. Ewentualną nadwyżkę pozostawia się do następnego rozrachunku.

Artykuł 7.

1) W każdym z obu krajów zostanie ustanowiona instytucja, do której mają być wpłacane sumy dłużne będące przedmiotem rozrachunku. Wpłacone sumy nie podlegają oprocentowaniu.

2) Instytucja ta zaspakaja z wpłaconych sum wierzycieli swego kraju stosownie do planu rozrachunkowego za wydaniem dokumentów, dotyczących wierzytelności i pokwitowaniem, wystawionym na nazwisko dłużnika, które doręczone będą dłużnikowi za pośrednictwem Komisji Mieszanej.

3) Od wierzyciela można pobrać z tytułu wypłaty prowizję w przyjętej powszechnie wysokości.

Artykuł 8.

Komisja Mieszana może za zgodą interesowanych wierzycieli i dłużników przeprowadzić uregulowanie stosunków prawnych waloryzacyjnych także w sposób odmienny od poprzedzających postanowień.

Artykuł 9.

Oba Rządy przyrzekają sobie pomoc w wykonaniu niniejszego Porozumienia.

Artykuł 10.

1) Niniejsze Porozumienie sporządzono w dwóch oryginałach, każdy w języku polskim i niemieckim, przy czym obydwa teksty są jednakowo miarodajne.

2) Porozumienie wchodzi w życie w czternaście dni po upływie dnia, który ustalony zostanie za obopólną zgodą w drodze wymiany not.

Warszawa, dnia siedemnastego października tysiąc dziewięćset trzydziestego szóstego roku.

Józef Sułkowski *Paul Eckardt*

L. S. L. S.

Zaznajomiwszy się z powyższym porozumieniem, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nim zawartych; oświadczamy, że jest przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego, wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 3 grudnia 1936 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów

(—) *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych

(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1937 r. Nr 1, poz. 3).

39

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 23 grudnia 1936 r.

w sprawie wejścia w życie polsko-niemieckiego porozumienia o uregulowaniu stosunków prawnych waloryzacyjnych, podpisanego w Warszawie, dnia 17 października 1936 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w wykonaniu ust. 2 art. 10 polsko-niemieckiego porozumienia o uregulowaniu stosunków prawnych waloryzacyjnych, podpisanego w Warszawie dnia 17 października 1936 r., nastąpiła w Warszawie między Rządem Polskim a Rządem Niemieckim wymiana not, w których ustalono dzień 5 stycznia 1937 r. jako dzień wejścia w życie powyższego porozumienia.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1937 r. Nr 1, poz. 4).

40

USTAWA

z dnia 12 stycznia 1937 r.

o upoważnieniu Ministra Skarbu do zaciągnięcia pożyczek zagranicznych i kredytu zagranicznego we frankach francuskich na cele obrony Państwa.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zaciągnięcia we Francji pożyczek do wysokości netto 810.000.000 franków francuskich, oraz do zaciągnięcia kredytu do wysokości 1.250.000.000 franków francuskich, przeznaczonego na zakup towarów we Francji i na wykonanie prac, instalacyj i urządzeń w Polsce.

(2) Warunki zaciągnięcia pożyczek i kredytu, w szczególności terminy i sposób spłaty oraz wysokość oprocentowania, ustala Minister Skarbu z tym, że oprocentowanie nominalne nie może być wyższe od 6% w stosunku rocznym.

Art. 2. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do emitowania obligacyj, wystawiania innych zobowiązań Skarbu Państwa, jakie będą potrzebne w celu realizowania pożyczek i korzystania z kredytu, przewidzianych w art. 1, oraz do przeprowadzania koniecznych w tym celu krótkoterminowych przejściowych operacji finansowych.

(2) Każdoczesne obciążenie Skarbu Państwa z tytułu krótkoterminowych przejściowych operacji finansowych, przewidzianych w ust. (1), nie może przekraczać sumy 450.000.000 franków francuskich.

Art. 3. Za spłatę zobowiązań, zaciągniętych na podstawie ustawy niniejszej, Skarb Państwa odpowiada całym swoim majątkiem i wszystkimi dochodami.

Art. 4. Wszelkie wpływy z operacji, przeprowadzanych na podstawie ustawy niniejszej, przeznaczone są na cele obrony Państwa.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu i Spraw Wojskowych.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 stycznia 1937 r. Nr 3, poz. 22).

41

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 grudnia 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1928 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 3, poz. 23) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1928 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 489) zmienionym rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 31), z dnia 24 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 185) oraz z dnia 27 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 437) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 55 otrzymuje brzmienie:

„1. Naczelny dyrektor może przyznać dodatki funkcyjne pracownikom zajmującym następujące stanowiska:

dyrektorom do wysokości . . .	30%
zastępcom dyrektorów, szefom biur, głównemu inspektorowi, głównemu sekretarzowi oraz inspektorom wojewódzkim do	20%
naczelnikom wydziałów i inspektorom w zarządzie centralnym do	15%
instruktorom przy inspektorach wojewódzkich i inspektorom powiatowym do	10%

2. Dodatki funkcyjne oblicza się od uposażenia zasadniczego oznaczonego w § 53 ust. 2.";

2) w § 56 po wyrazach: „zastępcy naczelnego dyrektora". dodaje się wyrazy: „oraz dyrektorów.";

3) w § 57 po wyrazie „Wzajemnych" skreśla się dalszą część ust. 1 i cały ust. 2 i umieszcza się po przecinku wyrazy „zajmującym stanowiska służbowe w m. st. Warszawie, w wysokości 11% całkowitego uposażenia, określonego w § 53 i 56, zajmującym zaś stanowiska służbowe w innych miejscowościach, w których dodatek lokalny pobierają funkcjonariusze państwowi, w wysokości ustalonej przez naczelnego dyrektora za zgodą władzy nadzorczej.";

4) dotychczasowe § 64 — 68 otrzymują brzmienie:

„§ 64. 1. Pracownikom Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych służą:

I. W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym:

a) diety oraz
b) zwrot kosztów przejazdu.

II. W razie delegacji do miejscowości, położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym:

a) diety za czas przejazdu i za czas pozostawania w delegacji oraz
b) zwrot kosztów przejazdu.

III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

a) diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu oraz dla jego małżonka i dzieci za taki sam czas, a to dla małżonka w wysokości 75%, dla każdego dziecka w wysokości 50% diet, służących przeniesionemu;
b) zwrot kosztów przejazdu dla przeniesionego oraz jego małżonka i dzieci; ponadto zwrot kosztów przejazdu dla jednej osoby z jego służby;
c) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

2. Przez pojęcie „małżonek i dzieci" oraz „rodzina" (§ 64 ust. 1, cz. III i § 67 ust. 1) rozumie się pozostających na utrzymaniu pracownika Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych:

a) żonę — z wyjątkiem sądownie separowanej;
b) męża zupełnie niezdolnego do zarobkowania;
c) dzieci ślubne, uprawnione i pasierbów do ukończenia 18 lat, jeżeli zaś uczęszczają do szkół publicznych lub wskutek ułomności fizycznych, umysłowych albo nieuleczalnej choroby nie mogą na swoje utrzymanie zarabiać — do ukończenia 24 lat, z wyjątkiem tych, które weszły w związki małżeńskie.

§ 65. 1. Diety wynoszą dziennie dla:

a) naczelnego dyrektora i zastępcy naczelnego dyrektora . . . . 30 zł
b) pracowników, pobierających uposażenie:

według	przy wyjazdach poza		przy wyjazdach w	
I grupy	obręb powiatu	20 zł	obrębie powiatu	15 zł
II	,,	18 ,,	,,	12 ,,
III	,,	17 ,,	,,	10 ,,
IV	,,	15 ,,	,,	9 ,,
V—VI	,,	13 ,,	,,	8 ,,
VII—VIII	,,	10 ,,	,,	7 ,,
IX—X	,,	9 ,,	,,	6 ,,
XI—XII	,,	7 ,,	,,	5 ,,

c) woźnych, pobierających uposażenie:

według	przy wyjazdach poza		przy wyjazdach w	
I—II grupy	obręb powiatu	6 zł	obrębie powiatu	4 zł
III, IV i V	,,	5 ,,	,,	3 ,,

2. Diety w rozmiarze określonym przy wyjazdach w obrębie powiatu wypłaca się również przy wyjazdach służbowych w obrębie powiatu, którego władza administracyjna I instancji znajduje się w mieście, stanowiącym służbową siedzibę pracownika, choćby nawet to miasto było pod względem administracyjnym wydzielone z powiatu.

3. W razie awansu należą się wyższe diety od dnia, od którego służy prawo do wyższego uposażenia.

4. W przypadku delegacji wypłaca się diety w wysokości ustalonej w ust. 1—3, tj. całe diety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji, przez następnych 6 tygodni diety zmniejszone o 30%, po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone o 40%.

5. Delegacja może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres czasu może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych na mocy decyzji naczelnego dyrektora.

6. Jeżeli delegowany otrzymuje bezpłatnie mieszkanie w lokalu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, zmniejsza się diety określone w ust. 4 o 10%.

7. Jednostką obliczania diet jest dwudziestoczterogodzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tegoż miejsca, przy czym:

a) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu, o ile on wynosi więcej niż 12 godzin, cała dieta, o ile zaś wynosi więcej niż 6 godzin — połowa diety;
b) jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa krócej niż 24 godziny, należy się cała dieta, o ile pobyt ten trwa dłużej niż 12 godzin, połowa zaś diety, o ile pobyt ten trwa krócej niż 12 godzin, a dłużej niż 6 godzin.

8. Przy przejeździe środkiem lokomocji, mającym oficjalny rozkład jazdy (np. kolej, statek), początek przejazdu należy liczyć od chwili odejścia ustalonego w tymże rozkładzie jazdy. Przy przejeździe innym środkiem lokomocji, nie mającym takiego rozkładu jazdy (np. konie, samochód), początek przejazdu należy liczyć od chwili ruszenia z miejsca. Powyższą zasadę należy stosować analogicznie także do oznaczenia czasu zakończenia przejazdu z tym wyjątkiem że opóźnienie środka lokomocji, mającego oficjalny rozkład jazdy, może być brane w rachubę tylko w przypadku, gdy wynosi więcej niż jedną godzinę i zostanie udowodnione.

9. Gdy przejazd odbywa się różnymi środkami lokomocji, należy do czasu trwania przejazdu wliczać również uzasadnione przerwy między przejazdami poszczególnymi środkami lokomocji.

10. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia.

11. Diety należą się również w przypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskim, a odbywający podróż służbową lub pozostający w delegacji nie jest umieszczony w szpitalu na koszt ubezpieczalni społecznej.

12. Pozostającemu w delegacji nie służy prawo do diet za czas urlopu. O ile jednak korzystający w czasie delegacji z urlopu wypoczynkowego lub zdrowotnego wyjeżdża na czas tego urlopu do miejscowości zwykłego miejsca służbowego, należy mu przyznać zwrot kosztów jazdy tam i z powrotem według zasad, obowiązujących przy przejazdach służbowych.

§ 66. 1. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami komunikacyjnymi, koszty przewozu bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacji.

2. Przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów, przy czym:

a) prawo przejazdu I klasą służy naczelnemu dyrektorowi, zastępcy naczelnego dyrektora i pracownikom pobierającym uposażenie według I — III grupy;

b) prawo przejazdu II klasą służy pracownikom pobierającym uposażenie według IV — IX grupy;

c) prawo przejazdu III klasą służy pracownikom pobierającym uposażenie według X — XII grupy, oraz woźnym;

d) małżonkowi i dzieciom osób, wymienionych w pkt a) i b), służy prawo przejazdu II klasą, zaś małżonkowi i dzieciom osób, wymienionych w pkt c), oraz służbie (§ 64 ust. 1 cz. III pkt b)) służy prawo przejazdu III klasą.

3. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl przepisów paragrafu niniejszego mają w razie jazdy koleją prawo przejazdu II klasą, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo przejazdu III klasą.

4. W zasadzie zwraca się koszt przejazdu pociągami osobowymi. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym dozwolony jest tylko wtedy, jeżeli podróż służbowa ma charakter nagły, albo jeżeli przez użycie pociągu pośpiesznego zaoszczędzono diety. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego powinna władza, zarządzająca podróż służbową, potwierdzić na rachunku kosztów podróży.

5. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym nie ma III klasy, otrzymuje osoba, która posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu klasą III, zwrot ceny biletu klasy II.

6. Odbywającym podróże służbowe oraz delegowanym może być przyznany zwrot ceny tzw. miejscówki po udowodnieniu poniesionych kosztów miejscówki.

7. Osoby korzystające z ulg w przejazdach państwowymi lub zarządzanymi przez Państwo środkami komunikacyjnymi, otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

8. Naczelny dyrektor, zastępca naczelnego dyrektora i pracownicy pobierający uposażenie według grupy uposażenia I — III mogą otrzymać zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów użycia jednego miejsca w wozie sypialnym, jeżeli podróż koleją trwa dłużej niż 6 godzin między 21 a 6 godziną, a zarazem podróż służbowa ma charakter nagły i zachodzi konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych. Zwrot kosztów przejazdu wozem sypialnym powinien się odbywać na podstawie decyzji odpowiedniej władzy Zakładu oraz dołączenia do rachunku kosztów podróży oryginalnego kuponu, uprawniającego do zajęcia miejsca lub przedziału w wozie sypialnym.

9. Zwraca się udowodnione koszty przewozu koleją, statkiem lub innymi środkami komunikacyjnymi osobistego bagażu podróżnego o wadze:

1) do 50 kg przy podróżach służbowych, trwających co najmniej 6 dni,

2) do 100 kg przy podróżach służbowych, trwających dłużej niż 30 dni, oraz przy delegacjach.

10. O ile dla spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego, jak aktów, narzędzi, instrumentów itp. zwraca się wszystkie koszty jego przewozu, przy czym w rachunku kosztów należy wyszczególnić zawartość bagażu służbowego, jego wagę oraz faktycznie poniesione wydatki.

11. Przy przejazdach końmi lub samochodami zwraca się koszty na podstawie norm, ustalonych dla poszczególnych powiatów lub ich części przez naczelnego dyrektora. Normy te powinny być oparte na cenach za przejazdy końmi i samochodami istniejących w danej miejscowości i stwierdzonych przez odpowiednie władze.

12. Wydatek na najem koni i samochodu zwraca się tylko wtedy, jeżeli nie ma możności przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, autobusami, statkami itp., z wyjątkiem przypadków nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę, oraz w razie potrzeby odbycia czynności urzędowych w większej ilości miejscowości, jeżeli to spowoduje oszczędność na dietach.

13. Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczać jedną podwodę lub samochód na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości aktów, instrumentów, narzędzi wolno zaliczać jedną podwodę lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach na jedną osobę.

14. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza osoba, której służą wyższe diety.

15. Jeżeli drogę odbyto pieszo lub własnymi środkami lokomocji, przyznaje się kwotę, odpowiadającą taryfie najmu koni, o ile nie można było odbyć tej drogi tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, statkami, omnibusami, autobusami itp.

16. Koszty jazdy samolotem zwraca się do kwoty, odpowiadającej kosztom jazdy koleją, w pełnej wysokości zaś tylko w przypadkach uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy oraz jeśli użycie tego środka komunikacji spowoduje oszczędność na dietach.

17. Za czynności komisyjne w miejscowościach, położonych bliżej niż 2 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się żadne koszty podróży służbowej, z wyjątkiem ewentualnego zwrotu kosztów przewozu bagażu służbowego.

18. Przy czynnościach miejscowych w miastach, liczących ponad 50.000 mieszkańców i w Gdyni, zwraca się koszt przejazdu dorożką bądź samochodem w wysokości faktycznego wydatku odpowiadającego miejscowym cenom, o ile odległość miejsca czynności od gmachu urzędu lub mieszkania wynosi więcej niż 2 km. Jeżeli w danym miejscu istnieje tańszy środek

komunikacyjny np. tramwaj, autobus itp. zwraca się koszt przejazdu tym środkiem komunikacyjnym. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego koszty przejazdu zwraca się bez względu na odległość.

19. Na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) na drugi, za każdy dojazd bądź odjazd przyznaje się ryczałt w wysokości 1 zł 50 gr. Ryczałt ten nie należy się w przypadkach, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji. Gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości. O ile odległość od gmachu urzędu albo od mieszkania do dworca kolejowego lub do przystani, stacji autobusowej bądź lotniczej wynosi więcej niż 2 km, dojazd można traktować według przepisów ust. 11.

20. W razie podróży służbowych w czasie delegacji do miejscowości położonych poza miejscem delegacji uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji, o ile wypłacane są stosownie do § 65 ust. 4 w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety. Ponadto zwraca się koszty przejazdu według zasad ustalonych w rozporządzeniu niniejszym. W razie odbywania podróży służbowych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji, za które w myśl § 65 ust. 4 należy się cała dieta, nie wlicza się do tego okresu czasu dni, przebytych w podróży służbowej. Przepisy te nie mają zastosowania do podróży służbowych, które trwają co najwyżej 6 godzin.

21. Delegowanym, przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano, służy oprócz należności przewidzianych w § 64 ust. 1 cz. III zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy, i z powrotem oraz diety w czasie tego przejazdu według zasad ustalonych dla podróży służbowych, o ile przejazd ten jest konieczny dla uregulowania spraw, wynikłych wskutek przeniesienia.

22. Do miejsca czynności należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość. Rozpoczętej czynności nie wolno przerywać jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo uzasadnione. Wyjazdy z miejsca czynności na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi właściwy dla danej miejscowości zarząd miejski bądź zarząd gminy. Gdy czynność służbowa ma być pełniona w różnych miejscowościach, przejazd do poszczególnych miejscowości powinien się odbywać w taki sposób, by osiągnięto największe oszczędności na kosztach przejazdu i dietach.

23. Przy przejazdach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy w zasadzie odbyć co najmniej 40 km drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które, nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

§ 67. 1. W razie przeniesienia z urzędu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu (§ 64 ust. 1 cz. III pkt a) i b)) na pokrycie wszystkich wydatków, połączonych z przesiedleniem, ryczałt w wysokości: samotnemu — 50% jednomiesięcznego, utrzymującemu rodzinę — 100% jednomiesięcznego uposażenia, określonego w § 53 i § 56.

2. Ryczałt powyższy wypłaca się przeniesionemu po jego zgłoszeniu się na nowym miejscu służbowym i objęciu czynności służbowych.

3. Ponadto zwraca się koszty przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi oraz statkami towarowymi, udowodnione oryginalnymi listami przewozowymi. W razie użycia do przewozu pociągów towarowo-pośpiesznych lub przyśpieszonych lub takichże statków albo innych środków lokomocji zwraca się udowodniony koszt przewozu tylko do wysokości kosztów, jakie by wynikły przy użyciu normalnych towarowych pociągów lub statków na taką samą odległość. Osoby, które mają prawo do ulg przy przewozie urządzenia domowego państwowymi lub rozporządzanymi przez Państwo środkami komunikacyjnymi, otrzymują przy likwidacji kosztów przewozu urządzenia domowego zwrot ceny ulgowej.

4. Przy przeniesieniu na prośbę pracownika nie służy należność określona w paragrafie niniejszym, może jednak być przyznana w drodze wyjątku, w całości lub w części według uznania naczelnego dyrektora.

§ 68. 1. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałych delegacji i przeniesień powinny być przedstawione w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po odbyciu czynności, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego (§ 67 ust. 3) — w terminie 14 dni, liczonym od dnia następnego po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

2. Rachunki delegacji, trwających dłużej niż 30 dni, należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu 8 pierwszych dni następnego miesiąca kalendarzowego. W takim samym terminie mogą być za zezwoleniem naczelnego dyrektora przedstawione rachunki powtarzających się w ciągu miesiąca podróży służbowych, o ile w tych przypadkach nie zastosowano ryczałtów, przewidzianych w ust. 5.

3. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego. Przepis powyższy nie dotyczy naczelnego dyrektora i zastępcy naczelnego dyrektora.

4. Udającym się w podróż służbową służy prawo do zaliczki, nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet. Przepis ten stosuje się również do należności z tytułu delegacji i przeniesienia oraz często powtarzających się czynności miejscowych.

5. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, naczelny dyrektor może przyznać za zgodą władzy nadzorczej zamiast kosztów przejazdu i diet ryczałt, który może być płatny z góry wraz z uposażeniem.";

5) po § 68 dodaje się nowy przepis, jako § 68a w brzmieniu następującym:

„§ 68a. 1. Przepisy § 64 — 68 mają zastosowanie także do podróży służbowych na obszar W. M. Gdańska i w obrębie tego obszaru.

2. Przy wyjazdach służbowych za granicę pracownikom Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych służą diety i zwrot kosztów przejazdu według norm, stosowanych dla funkcjonariuszów państwowych, przy czym kategorie ustalone w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1936 r. w sprawie wysokości diet przy podróżach służbowych, delegacjach i przeniesieniach poza granicami Państwa (Monitor Polski Nr 195, poz. 361) mają w odniesieniu do pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych zastosowanie następujące:

III kategorię stosuje się do naczelnego dyrektora i zast. naczelnego dyrektora,

IV kategorię stosuje się do pracowników w I — II grupie uposażenia,

V kategorię stosuje się do pracowników w III — IV grupie uposażenia,

VI kategorię stosuje się do pracowników w V — VII grupie uposażenia,

VII kategorię stosuje się do pracowników w VIII — XI grupie uposażenia.

VIII kategorię stosuje się do pracowników w XII grupie uposażenia,

VIII kategorię stosuje się do woźnych w I — V grupie uposażenia.

6) W § 73 dodaje się nowy ustęp jako ust. 3 w brzmieniu następującym:

„3. Pracownik, który pobiera zaopatrzenie emerytalne w kwocie mniejszej niż 100% podstawy wymiaru tego zaopatrzenia i nie ukończył jeszcze 60 lat życia, zwolniony nie z powodu choroby lub trwałej niezdolności do służby, może być w przeciągu lat 6, licząc od dnia zwolnienia, powołany z powrotem na stanowisko, do którego przywiązane jest uposażenie nie niższe od uposażenia, przywiązanego do stanowiska zajmowanego ostatnio.".

§ 2. Moc obowiązującą § 58 rozporządzenia Rady Ministrów, powołanego w § 1, zawiesza się.

§ 3. W § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1932 r. o zmianie wysokości uposażenia pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 437) skreśla się wyrazy: „pracownikom, zajmującym stanowiska służbowe poza m. st. Warszawą".

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego poručza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1937 r.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 stycznia 1937 r. Nr 4, poz. 30).

42

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1936 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. Cennik, załączony do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) uzupełnia się w sposób następujący:

1) w punkcie I 2 b) 1) po wyrazie „Sport" dodaje się przecinek i wyraz „Mewa" a po wyrazie „Wisła" dodaje się przecinek i wyraz „Machorkowe";

2) w punkcie I 2 b) 2) w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 132) i w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71)

po wyrazach „Aromatica, Avanti . . . 3 gr" dodaje się wyrazy „Popularne . . . 2,5 gr";

3) punkt I 2 c) otrzymuje brzmienie następujące:

„c) odnikotynowane

Egipskie przednie odnikotynowane .	10	gr
Egipskie odnikotynowane	7,5	„
Ergo odnikotynowane, Płaskie odnikotynowane	6	gr
Śląski Rarytas odnikotynowany. . .	5,5	„"

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1937 r. Nr 1, poz. 7).

43

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego", „Polskiego Monopolu Solnego" i „Polskiego Monopolu Loteryjnego".

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497), art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) i art. 18 ustawy z dnia 9 lipca 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 398) zarządzam co następuje:

§ 1. Paragraf 76 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1935 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnym pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego" (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 228), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 195) i z dnia 31 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 459) otrzymuje brzmienie następujące:

„Pracownicy, pełniący stale służbę w m. st Warszawie oraz w miastach Gdyni i Katowicach otrzymują dodatek lokalny w wysokości 10% uposażenia zasadniczego".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 7 stycznia 1937 r. Nr 1, poz. 8).

44

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 czerwca 1936 r. o zasadach i warunkach spłat lokat instytucji kredytowych i prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego, w bankach komunalnych i komunalnych kasach oszczędności, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych, oraz pożyczek, udzielonych związkom samorządowym przez komunalne kasy oszczędności.

Na podstawie art. 5 i 35 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506) oraz dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 278) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 26 czerwca 1936 r. o zasadach i warunkach spłat lokat instytucji kredytowych i prawa publicznego w Banku Gospodarstwa Krajowego, w bankach komunalnych i komunalnych kasach oszczędności, użytych zgodnie z przeznaczeniem na kredyty dla związków samorządowych, oraz pożyczek, udzielonych związkom samorządowym przez komunalne kasy oszczędności (Dz.

U. R. P. Nr 52, poz. 381) § 5 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„§ 5. (1) Obligacje emitowane na podstawie art. 5, o których mowa w paragrafie poprzedzającym, będą zabezpieczone całym majątkiem i wszystkimi dochodami oraz wpływami podatkowymi dłużnego związku samorządowego. Ponadto zabezpieczeniem w rozumieniu art. 5 dla emitowanych obligacji będą rzeczowe zabezpieczenia wierzytelności komunalnych kas oszczędności z tytułu udzielonych pożyczek związkom samorządowym, jeżeli komunalne kasy oszczędności takie zabezpieczenia posiadają. W tych przypadkach zabezpieczenia te będą przelane na rzecz emitującego obligacje banku komunalnego bądź związku samorządowego".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 stycznia 1937 r. Nr 3, poz. 28).

45

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 13 stycznia 1937 r.

w sprawie czynności związanych z wykonywaniem układu rozrachunkowego niemiecko-polskiego.

Na podstawie art. 18 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o Polskim Instytucie Rozrachunkowym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 582) zarządzam co następuje:

§ 1. Instytucje, które spełniały dotychczas czynności, związane z wykonywaniem niemiecko - polskiego układu rozrachunkowego, mogą je pełnić do dnia 31 stycznia 1937 r. włącznie.

§ 2. Czynności, o których mowa w § 1, będzie od dnia 1 lutego 1937 r. wykonywał Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 stycznia 1937 r. Nr 4, poz. 35).

46

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. w sprawie opłat i kosztów postępowania przed urzędami rozjemczymi do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 30 i 35 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 60), zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 22) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Przewodniczący urzędu rozjemczego może zwolnić całkowicie lub częściowo od obowiązku uiszczenia opłat:

1) osoby, które poniosły straty majątkowe z powodu klęski żywiołowej, jeżeli osoby te przedstawią zaświadczenie właściwego starosty, stwierdzające wysokość strat;
2) osoby, które na podstawie zaświadczenia zarządów gmin wiejskich lub miejskich o ich stanie rodzinnym, majątku i dochodach wykażą, że pokrycie opłat groziłoby im pozbawieniem koniecznych środków do życia i utrzymania rodziny; od przewodniczącego urzędu rozjemczego zależy uznanie zaświadczenia za dostateczny dowód ubóstwa."

2) § 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Na żądanie strony zwraca się połowę wpisu stosunkowego w razie cofnięcia wniosku lub zawarcia ugody przed rozpoczęciem rozprawy".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 stycznia 1937 r. Nr 2, poz. 21).

47

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 grudnia 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 105) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 172) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 5 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 177) oraz ustawą z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 105).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 stycznia 1937 r. Nr 4, poz. 37).

Załącznik do obw. Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. (poz. 47).

USTAWA

z dnia 24 marca 1933 r.

o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Art. 1.

Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczania biletów skarbowych. Ogólna suma każdocześnie znajdujących się w obiegu biletów skarbowych nie może przekraczać 300.000.000 złotych.

Art. 2.

Bilety skarbowe są wolne od podatku od kapitałów i rent.

Art. 3.

Bilety skarbowe mają wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne, i mogą być używane do lokowania kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą jako też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacji publicznych, kaucji cywilnych i wojskowych.

Art. 4.

Bilety skarbowe nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr 67, poz 406) zgodnie z pkt 2 art. 13 tejże ustawy w brzmieniu ustawy z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 637).

Art. 5.

Bilety skarbowe ulegają przedawnieniu po upływie lat 10 od dnia ich płatności.

Art. 6.

(1) Wysokość oprocentowania biletów skarbowych ustala Minister Skarbu w drodze obwieszczeń, ogłaszanych w Monitorze Polskim.

(2) Wszystkie inne warunki emisji, a w szczególności wysokość odcinków oraz terminy wypuszczenia i płatności biletów skarbowych ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

(3) W razie sprzedaży biletów skarbowych za granicę bilety te mogą opiewać na pieniądze zagraniczne.

Art. 7.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

48

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

ustalające dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 249) ogłaszam następującą dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi w zakresie czynności, wymienionych w § 1 ust. (4) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419):

1) **Bank Ludowy, Spółdz. z odp. nieogr. w Rybniku,**
2) **Chrześcijański Spółdz. Bank Ludowy z ogr. odp. w Postawach,**
3) **Dom Bankowy Sz. Birman i J. Sztybel w Katowicach,**
4) **Kantor Wymiany P. Ferszt w Lipnie,**
5) **Miejska Komunalna Kasa Oszczędności w Pleszewie,**
6) **Powiatowa Komunalna Kasa Oszczędności w Szamotułach,**
7) **Powiatowa Komunalna Kasa Oszczędności w Starogardzie,**
8) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Jutrosina w Jutrosinie,**
9) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Odolanowa w Odolanowie,**
10) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Ostrowa w Ostrowiu Wlkp.,**
11) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Zdun w Zdunach,**
12) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Grudziądza w Grudziądzu,**
13) **Komunalna Kasa Oszczędności miasta Skoczowa w Skoczowie,**
14) **Komunalna Kasa Oszczędności powiatu chodzieskiego w Chodzieży,**
15) **Komunalna Kasa Oszczędności pow. czarnkowskiego w Czarnkowie,**
16) **Komunalna Kasa Oszczędności powiatu kępińskiego w Kępnie,**
17) **Komunalna Kasa Oszczędności powiatu lubawskiego w Nowym Mieście,**
18) **Komunalna Kasa Oszczędności powiatu sępoleńskiego w Sępolnie,**
19) **Komunalna Kasa Oszczędności powiatu lipnowskiego w Lipnie.**

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 9 stycznia 1937 r. Nr 6, poz. 8).

49

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych posterunków celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Czas urzędowania posterunków celnych w Henrykowie, Wijewie i Witkowie w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu określa dołączony do niniejszego zarządzenia załącznik.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385) w poz. 28, zmienionej zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 5 maja 1936 r. (Monitor Polski Nr 105, poz. 192) oraz w poz. 82 i 83 wykazu urzędów i posterunków celnych okręgu administracyjnego Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

za Ministra Skarbu:
(—) ***F. Świtalski,***
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 stycznia 1937 r. Nr 7, poz. 11).

Załącznik do Zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1936 r. (poz. 45).

<table>
<tr><th rowspan="2">Nazwa posterunku celnego</th><th colspan="2">Godziny urzędowe</th></tr>
<tr><th>w porze letniej</th><th>w porze zimowej</th></tr>
<tr><td>Henrykowo</td><td>w poniedziałki i soboty: 7—12 i 14—17³⁰</td><td>I. dla ruchu osobowego: a) w poniedziałki i środy: 8—12 b) w soboty: 8—12 i 13—17
II. dla odprawy wywozowej drzewa: w środy — 9—12 i 14—18 oraz w razie potrzeby w godzinach wyznaczonych dla ruchu osobowego.</td></tr>
<tr><td>Wijewo</td><td colspan="2">w poniedziałki, środy i soboty 8—10 i 15—17</td></tr>
<tr><td>Witkowo</td><td colspan="2">w niedziele i święta 8—12 i 13—15</td></tr>
</table>

50

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1937 r.

w sprawie granic i siedzib rejonów Kontroli Skarbowej.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664) zarządzam, co następuje:

§ 1. I. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Nowogródku:

a) z rejonu kontroli skarbowej w Lidzie wydziela się obszar powiatu szczuczyńskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Szczuczynie na powiat szczuczyński;

b) z rejonu kontroli skarbowej w Nowogródku wydziela się obszar powiatu wołożyńskiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Wołożynie na powiat wołożyński;

c) z rejonu kontroli skarbowej w Nieświeżu wydziela się obszar powiatu stołpeckiego i tworzy się rejon kontroli skarbowej w Stołpcach na powiat stołpecki;

II. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Stanisławowie:

a) z rejonu kontroli skarbowej w Kołomyi wydziela się obszary powiatów kosowskiego i śniatyńskiego i tworzy się:
   1) rejon kontroli skarbowej w Kosowie Pokuckim na powiat kosowski,
   2) rejon kontroli skarbowej w Śniatynie na powiat śniatyński;

b) z rejonu kontroli skarbowej w Stanisławowie wydziela się obszary powiatów bałuckiego i nadwórniańskiego i tworzy się:
   1) rejon kontroli skarbowej w Kałuszu na powiat kałuski,
   2) rejon kontroli skarbowej w Nadwórnej na powiat nadwórniański.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 stycznia 1937 r.

Minister:
(—) *E. Kwiatkowski.*

51

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

487: (art. 140 i 156 pkt. 5). Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu obniża na podstawie art. 156 u. o. s. opłaty stemplowe od zezwoleń na hurtową bądź detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych, przewidzianych w § 307 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. o monopolu spirytusowym w brzmieniu, ustalonym w § 1 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 3, poz. 12) a mianowicie na:

3 zł — opłatę od zezwoleń wydawanych na okres oznaczony (który w myśl powołanego § 307 nie może wynosić więcej niż 12 miesięcy),

5 zł — od zezwoleń wydawanych na czas nieograniczony na sprzedaż na obszarze gminy wiejskiej,

20 zł — od zezwoleń wydawanych na czas nieograniczony na sprzedaż na obszarze gminy miejskiej.

Zarządzenie powyższe dotyczy zezwoleń wyżej wymienionych, które zostaną wydane począwszy od dnia 25 stycznia 1937 r.

Niezależnie od opłaty, wymienionej w ustępie poprzednim, należy od podania o zezwolenie wyżej określone uiścić opłatę w wysokości 5 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika, przewidzianą w art. 140 i 145 u. o. s. (Nr D. V. 51872/5/36).

488: (art. 140 i 154). W wykładni Nr 484 ogłoszonej w Nr 34 Dziennika Urzędowego z 1936 r. w ustępie drugim działu I tekst w drugim nawiasie otrzymuje brzmienie: „(§ 17 rozp. min. z dn. 16/12 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 663)" (L. D. V. 43001/5/37).

52

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 5 stycznia 1937 r.

w sprawie umorzenia 20 raty 5% Konwersyjnej Pożyczki Kolejowej z roku 1926.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 czerwca 1927 r. w sprawie umorzenia obligacji 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 491), zostały umorzone w dniu 2 stycznia 1937 r. w drodze wykupu

obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z r. 1926 na łączną sumę nominalną 321.990 zł o numeracji następującej:

od Nr do Nr	sztuk	od Nr do Nr	sztuk
po 1200 zł		1123	1
926	1	1132—1134	3
1690—1692	3	1146—1148	3
2028	1	1152	1
2493—2497	5	1160—1161	2
2517	1	1164	1
2539—2541	3	1171—1177	7
3800—3807	8	1179—1182	4
4182—4186	5	1184	1
razem	27	1187—1191	5
		1193—1196	4
po 600 zł		1198	1
71—77	7	1202—1203	2
201—211	11	1209—1210	2
217—225	9	1212	1
320—334	15	1223	1
339—340	2	1228—1229	2
524—529	6	1232	1
537—540	4	1240	1
543—550	8	1243—1248	6
636—637	2	1327—1339	13
656—658	3	1344—1349	6
722	1	1378—1379	2
727	1	1565	1
731	1	1643—1668	26
790—794	5	1670—1681	12
868	1	1696—1701	6
882	1	1708—1756	49
903	1	1765	1
905	1	1768	1
913—915	3	1958—1959	2
941	1	2041—2042	2
946—948	3	2091—2096	6
959—960	2	2099—2100	2
968	1	2106—2127	22
974	1	2142—2145	4
993	1	2156—2157	2
999	1	2159—2164	6
1001	1	2301—2304	4
1004	1	2308—2313	6
1007—1021	15	2364—2381	18
1028—1032	5	2435	1
1035—1037	3	2579—2617	39
1049	1	2643—2649	7
1051	1	2673—2677	5
1059—1062	4	2710—2716	7
1071	1	2807	1
1078	1	3460—3466	7
1081	1	5128	1
1083	1	5937	1
1088	1	8342—8343	2
1093—1096	4	8368	1
1100	1	8921	1
1104—1108	5	9929	1
1110—1116	7	9971	1
1121	1	razem	461

Od Nr do Nr	sztuk	Od Nr do Nr	sztuk
po 120 zł		23132—23133	2
1987	1	23185	1
3784	1	23235—23237	3
5416—5418	3	23252—23253	2
5793	1	23316—23317	2
9793	1	23719—23721	3
17074—17075	2	23735—23736	2
17120—17125	6	24139—24140	2
18089—18097	9	24144	1
26369	1	24290—24291	2
27729—27735	7	24379	1
33648	1	24792	1
36163—36168	6	24844—24845	2
38280—38281	2	24874	1
38679—38692	14	25669	1
39257—39258	2	26489	1
39268—39270	3	28679	1
39518—39521	4	29090	1
40027—40033	7	29286	1
40081—40085	5	29775—29778	4
40655—40656	2	30674—30675	2
40839	1	31797	1
43366—43369	4	32023	1
47532—47534	3	33161	1
		43254	1
razem	86	43378	1
		43431—43433	3
po 30 zł		43455	1
1320	1	43662—43665	4
1526	1	43769—43776	8
22148—22151	4	43877—43884	8
22481—22484	4	43898—43907	10
22534—22535	2		
23052—23053	2	razem	89

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 stycznia 1937 r. Nr 9, poz. 17).

53

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 2 stycznia 1937 r.

w sprawie umorzenia 2 raty 5% pożyczki konwersyjnej z roku 1924.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% pożyczki konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

17 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 2 stycznia 1937 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia, załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1936 r. o ustaleniu planu umorzenia 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 304), obligacje 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 na łączną sumę nominalną 1.350.000 zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacji według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 stycznia 1937 r. Nr 9, poz. 14).

54

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 7 stycznia 1937 r.

w sprawie umorzenia 12 raty 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej z roku 1933.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 218) o emisji obligacji 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacji b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z roku 1901, w dniu 2 stycznia 1937 r. zostały umorzone w drodze wykupu obligacje 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej 1933 r. na ogólną sumę nominalną Marek Rzeszy Niemieckiej 143.500 w odcinkach jak następuje:

po 500 RM.	Nr Nr 2389	do 2399	sztuk	11
„ 1000 RM.	Nr Nr 5698	do 5771	„	74
„ 2000 RM.	Nr Nr 8438	do 8469	„	32

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 stycznia 1937 r. Nr 9, poz. 16).

55

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 7 stycznia 1937 r.

w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 636) i § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 694) zostały w drodze losowania w okresie czasu od 3 do 31 grudnia 1936 r. umorzone we wszystkich dziesięciu seriach, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu, następujące numery Bonów Funduszu Inwestycyjnego:

N.N.	Data wylosowania	N.N.	Data wylosowania
1756	— 3.XII. 1936 r.	17587	— 24.XII. 1936 r.
1912	31 „ „	17671	24 „ „
3272	24 „ „	18457	3 „ „
3705	10 „ „	21005	31 „ „
4245	17 „ „	21487	17 „ „
4386	3 „ „	23039	17 „ „
5654	31 „ „	25072	10 „ „
6706	10 „ „	27906	17 „ „
7058	3 „ „	29269	10 „ „
7219	31 „ „	29922	10 „ „
8286	17 „ „	31787	24 „ „
8305	24 „ „	33501	31 „ „
8743	31 „ „	35220	3 „ „
10228	3 „ „	35608	24 „ „
11681	31 „ „	36260	3 „ „
12783	10 „ „	37340	17 „ „
14009	10 „ „	38521	17 „ „
14666	24 „ „		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 13 stycznia 1937 r. Nr 9, poz. 15).

56

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 8 stycznia 1937 roku

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% Premiowej Pożyczki Dolarowej serii III.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacji 4% Premiowej Pożyczki Do-

[...]larowej serii III, na które padły wygrane w dniu 2 stycznia 1937 r.

12.000 dol.

432782

po 3.000 dol.

109471, 770817

po 1.000 dol.

25137, 590404, 614153, 808503, 816128, 1169244, 1231223

po 500 dol.

47743, 368320, 727844, 881156, 1455391, 274743, 533318, 745066, 1346631, 1491577.

po 100 dol.

8880	533844	738818	1055026	1279797
71414	542085	782203	1055465	1333333
211761	578215	800385	1102018	1333540
212818	608643	809130	1114420	1336752
227386	610837	853457	1117183	1337438
239392	612364	855080	1130751	1347544
317588	618289	890615	1137495	1353420
331255	663869	923641	1148748	1356860
346789	685963	924061	1181409	1385609
425079	700630	925672	1183974	1389971
450676	712661	943579	1206746	1447194
457427	717076	974200	1218854	1452129
458431	728611	1004668	1227864	1467410
482564	729800	1011287	1230618	1495198
483924	730196	1013327	1234659	
		1033291		

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 stycznia 1937 r. Nr 12, poz. 21).

57

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 11 stycznia 1937 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacyj 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z r. 1935.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 5, 7 i 8 stycznia 1937 r. 1200 premii do obligacyj 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z r. 1935 na ogólną sumę 949.000 złotych w złocie; numery serii i numery obligacyj, na które padły premie, i ich wielkość podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 16 stycznia 1937 r. Nr 12, poz. 20).

58

OKÓLNIK T. 164 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 29556/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy stosowania poz. 733, 737, 906 1165 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Szkła do latarń samochodowych, powozowych, latarek kołowcowych, prostokątne, podlegają cłu według pozycji taryfy celnej, przewidujących odpowiednie szkło taflowe, np.:

— wykonane z gładkiego białego szkła taflowego, grubości 5 mm i mniej, nieszlifowanego, niepolerowanego — według punktu 1 pozycji 913 taryfy celnej;

— wykonane z gładkiego szkła taflowego, grubości powyżej 5 mm, nieszlifowanego, niepolerowanego, niematowego z brzegiem szlifowanym (biseauté) — według pozycji 914 taryfy celnej punktu odpowiedniego, z dodatkiem przewidzianym w poz. 916 taryfy celnej.

2. Szkła do latarń samochodowych, powozowych, latarek kołowcowych, innego kształtu niż prostokątne, podlegają cłu według pozycji taryfy celnej, przewidujących odpowiednio obrobione wyroby szklane, np.:

— wykonane z dętego, gładkiego, białego szkła taflowego — według punktu 2 poz. 900 taryfy celnej;

— wykonane z gładkiego, białego szkła taflowego, szlifowane, polerowane, rżnięte, lecz bez innych ozdób — według poz. 903 taryfy celnej.

3. Wyroby ze szkła dętego w postaci różnych figurek zwierząt itp. chociażby przeznaczone do przechowywania w nich wyrobów perfumeryjnych, lecz posiadające dodatek innych materiałów w celach ozdoby, należy clić według pozycji 906 taryfy celnej, jako wyroby ze szkła wszelkiego gatunku z ozdobami z pospolitych lub kosztownych materiałów.

4. Gumowe obuwie i rękawice, przeznaczone do ochrony przeciwgazowej, podlegają cłu: obuwie według pozycji 733, rękawice według poz. 737 taryfy celnej, ponieważ pozycje te obejmują obuwie i rękawice gumowe bez ograniczenia ich przeznaczenia.

Obuwie i rękawice takie, stanowiące nieodłączalną całość ze specjalną odzieżą przeciwgazową, podlegającą cłu razem z tą odzieżą według pozycji 1165 taryfy celnej jako sprzęt

przeciwgazowy (okólnik T. 135 z dnia 26 października 1936 r. L. D. IV. 25641/2/36 Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 876).

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

59

OKÓLNIK T. 165 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 29057/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 1056, 1064, 1082, 1083, 1170, 1248).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Maszyny do wyrobu wiórków stalowych za pomocą skrawania taśm stalowych, należy clić według poz. 1056 punktu 1.

Maszyny powyższe zbudowane są w ten sposób, że na masywnym korpusie z dwu przeciwnych stron są umieszczone suporty z imakami do noży tokarskich; prostopadle do osi imaków i symetrycznie między suportami jest umieszczona na wale tarcza obrotowa, służąca do nawijania (naciągania) skrawanej taśmy stalowej.

2) Maszyny włókiennicze do wyrobu imitacji zamszu za pomocą pokrywania tkanin pyłkiem bawełnianym, wełnianym itp., należy clić według poz. 1064 taryfy celnej.

Maszyny te budowane są z szeregu komór związanych konstrukcyjnie w całość, z urządzeniami (o wspólnym napędzie) służącymi do pokrywania tkanin kleidłem, następnie pyłkiem i wreszcie do suszenia.

3) Maszyny do zrównoważania dynamicznego wirujących części maszyn, podlegają ocleniu według poz. 1082 tary celnej.

Maszyny te zbudowane są w ten sposób, że na wspólnej płycie umieszczone są dwie podstawki zaopatrzone w górnej swojej części w obrotowe rolki do ustawiania na nich badanej części maszyny. Badaną część maszyny wprawia się w ruch od silnika za pomocą dolnej zewnętrznej powierzchni pasa bez końca. Na omawianej maszynie umieszczony jest przyrząd rejestrujący rozłożenie mas w stosunku do osi badanej części maszyny.

4) Aparat służący do odparowywania płynów (wyparka) za pomocą pary wodnej, doprowadzanej z kotła parowego, należy clić według poz. 1083 taryfy celnej.

Aparat powyższy zbudowany jest jako zamknięty zbiornik z odpowiednią armaturą, wewnątrz którego znajdują się rury, przez które przepływa ogrzewająca para.

5) Hamulce hydrauliczne typu Jenkersa inne do mierzenia siły (mocy) silników, należy clić według poz. 1170 taryfy celnej.

Hamulce te zewnętrznym kształtem przypominają masywny bęben ze wszystkich stron zamknięty, z otworem do napełniania wody i przechodzącym przez środek poziomu wałem; na zewnątrz bębna poziomo i prostopadle do osi wału, wystają końce dźwigni, ktore służą do obciążania ciężarkami (odważnikami) dla zrównoważenia siły badanego silnika na wale hamulca połączonego z tym silnikiem.

Hamulce tego rodzaju sprzężone na stałe z probierczym silnikiem spalinowym, mogą służyć do badania wydajności paliwa używanego przez podobne silniki.

6) Samochody dziecięce, naśladujące zewnętrznym wyglądem samochody osobowe, z napędem nożnym, należy clić według pozycji 1248 punktu 4 litery odpowiedniej taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

60

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 31386/2/36

w sprawie taryfikacji papieru i bibuły z poz. 815 i 816 taryfy celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl postanowień uwagi, umieszczonej po pozycji 816 taryfy celnej, odprawa przesyłek papieru lub bibuły, zgłoszonych do oclenia według pozycji 815 p. 1 lit. a i b i pozycji 816 p. 1 lit. a i b, może być dokonana według powyższych pozycyj i punktów, o ile do przesyłek tego papieru lub bibuły jest dołączony odpowiednio poświadczony certyfikat analizy, stwierdzający zawartość miazgi drzewnej po-

wyżej 30%, przy czym odprawę taką uważa się za ostateczną dopiero po sprawdzeniu jakości towaru przez Ministerstwo Skarbu na podstawie przedłożonych próbek.

W wypadkach, gdy przesyłki papieru lub bibuły, zgłoszonych do ocienia według powyższych pozycyj, punktów i liter (zgłoszenie szczegółowe), lub też bez ich podania (zgłoszenie ogólne), certyfikat analizy nie zostanie dołączony, urzędy celne powinny odprawiać papier lub bibułę, należące do pozycji 815 i 816 taryfy celnej według pozycji 815 p. 2 lit. a i b dla papieru i według pozycji 816 p. 2 lit. a i b dla bibuły.

Od takiej decyzji urzędu celnego stronie przysługuje prawo zażalenia do Ministerstwa Skarbu, zgodnie z postanowieniami art. 130 i 131 prawa celnego, w trybie przewidzianym w §§ 227 — 229 przepisów wykonawczych do tego prawa.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

61

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

L. D. IV. 31587/3/36

o uchyleniu okólnika L. D. IV. 10747/3/36 w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na obuwie gumowe.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że uchyla okólnik z dnia 18 maja 1936 r. L. D. IV. 10747/3/36 w sprawie ewidencyjnych zaświadczeń eksportowych na obuwie gumowe (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 441).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

62

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 29396/3/36

w sprawie dodatkowego przyjmowania dokumentów do zgłoszeń celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Stosownie do postanowień ust. 2 § 36 przepisów wykonawczych do prawa celnego dokumenty przewozowe oraz inne wymagane dla danej odprawy, powinny być przedstawione przy zgłoszeniu celnym. Urząd Celny może zezwolić na późniejsze złożenie tych dokumentów, z wyjątkiem dokumentów przewozowych, nie później jednak, jak przed wydaniem towaru do wolnego obrotu.

W związku z powyższym, na zapytanie jednej z Dyrekcyj Ceł, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że o dodatkowe przyjęcie do zgłoszenia celnego dokumentów strona powinna wnieść podanie na piśmie.

Podanie takie podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł, a każdy załącznik do podania — w wysokości 50 gr.

O ile chodzi o dokumenty, przedstawiane przez strony na zagraniczne przesyłki pocztowe, na skutek otrzymanego zawiadomienia z urzędu pocztowego o nadejściu przesyłki, to stosownie do przepisu okólnika z dnia 7 stycznia 1936 r. L. D. IV. 23375/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 1/36 r. poz. 28) dokumenty takie powinny być przyjmowane bez osobnych podań, a tym samym bez pobierania opłaty stemplowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

63

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 31833/3/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej wywozowej (dotyczy poz. 8 pkt. 2 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1935 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Przy produkcji wyrobów z blachy mosiężnej, po wysztancowaniu z blachy odpowiednich części, pozostają odpadki dowolnej formy. Pozostałości te w rozumieniu taryfy celnej wywozowej należy traktować jako **złomki mosiężne,** podlegające cłu wywozowemu według poz. 8 pkt. 2 taryfy celnej wywozowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

64

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 1400/3/37

w sprawie wysyłania zaświadczeń walutowych oraz świadectw rozrachunkowych do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Izby Skarbowej w Grudziądzu, oraz wszystkich Urzędów Celnych.

W związku z częściowym przejmowaniem czynności, spełnianych dotychczas przez Polskie Towarzystwo Handlu Kompensacyjnego w Warszawie w zakresie specjalnej kontroli obrotu towarowego (świadectwa rozrachunkowe) oraz w zakresie kontroli wywozu towarów za granicę i do W. M. Gdańska (zaświadczenia walutowe) — przez Polski Instytut Rozrachunkowy, utworzony dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 582 oraz Dz. Urz. Min. Sk. Nr 30, poz. 894), Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Począwszy od dnia 1 lutego 1937 r. należy wysyłać do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie:

a) odcinki kontrolne świadectw rozrachunkowych używanych **w obrocie towarowym polsko - niemieckim;** oraz
b) zaświadczenia walutowe i to bez względu na to, kiedy świadectwa rozrachunkowe i zaświadczenia walutowe zostały wystawione.

Odcinki kontrolne świadectw rozrachunkowych, używanych w obrocie z innymi państwami clearingowymi (Włochy, Bułgaria, Jugosławia, Rumunia, Turcja, Węgry, Szwajcaria) należy do czasu wydania odmiennych zarządzeń nadal wysyłać do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia jednocześnie, że w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko - niemieckiego będą wydane: nowe obwieszczenie i nowa instrukcja; instrukcja obejmie wszystkie uzupełnienia, wydane dotychczas w sprawie tej kontroli i zasadniczych zmian zawierać nie będzie; instrukcja zostanie ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Nr 3 z dnia 31 stycznia 1937 r., z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1937 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

65

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

L. D. V. 45293/4/36

w sprawie obniżenia stawki podatku przemysłowego od obrotu przedsiębiorstw żeglugi śródlądowej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46 poz. 339) obniża do 1,2%, przewidzianą w art. 7 ustęp (1) p. 5, stawkę podatku przemysłowego od obrotów przedsiębiorstw żeglugi śródlądowej, a ustalonych w myśl art. 5 ustęp (1) p. 5 cytowanej ustawy.

Ulga powyższa przysługuje z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) w stosunku do obrotów, osiągniętych w latach podatkowych 1936, 1937 i 1938.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *J. Rejs,*
Naczelnik Wydziału

66

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 grudnia 1936 r.

L. D. V. 45578/4/36

w sprawie opodatkowania honorarium adwokackiego otrzymanego w wekslach.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 20 października 1936 r. L. Rej 6357/34.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 20 października 1936 r. L. Rej. 6357/34.

. . . .

Ustalony zaskarżonym orzeczeniem obrót składa się z dwóch sum a) z sumy 8.000 zł, otrzymanej tytułem honorarium adwokackiego w gotówce oraz b) z sumy 20.000 zł, otrzymanej tytułem takiego honorarium w wekslach.

ad a) Objęcie tej sumy dodatkowym wymiarem jest wyczerpująco uzasadnione w zaskarżonym orzeczeniu, a skarga w tym punkcie wbrew przepisowi art. 58 p. 4 rozporządzenia o Najwyższym Trybunale Administracyjnym nie zawiera żadnych powodów zaskarżenia. Należało ją więc w tym punkcie już z tego powodu uznać za nieuzasadnioną.

ad b) Skarżący wypowiada pogląd, że w myśl art. 5 p. 9 ustawy o państwowym podatku przemysłowym Dz. Ust. poz. 550/25 zarobek brutto stanowi jedynie wynagrodzenie, które **faktycznie zostało pobrane.** Trybunał nie ma powodu do wdawania się w rozpatrywanie słuszności tego poglądu, gdyż w sprawie konkretnej istota sporu nie polega na tym, czy wynagrodzenie zostało **faktycznie** pobrane w przeciwieństwie do wynagrodzenia pokredytowanego. W szczególności, jak to wynika z protokólarnego zeznania skarżącego z 6 marca 1933, miał on wierzytelność do Jarosława Potockiego z tytułu zastępstwa adwokackiego, a potrzebując pieniędzy przyjął od dłużnika weksle na sumę 20.000 zł z podpisami dłużnika i innych jeszcze osób oraz weksle te zaopatrzył własnym podpisem i zdyskontował w banku. Istota sporu polega więc na tym, czy okoliczność, że skarżący przyjął weksle a nie gotówkę, stanowi zarobek brutto w rozumieniu art. 5 p. 9 ustawy o państwowym podatku przemysłowym Dz U. poz. 550/25.

Otóż ustawa o państwowym podatku przemysłowym nie mówi o wynagrodzeniu w gotówce, a więc wynagrodzeniem w rozumieniu tejże ustawy będzie to wszystko, co podatnik otrzymuje wzamian za swoje usługi. O tym więc, czy w konkretnym przypadku może być mowa o zarobku brutto decydować będzie fakt, czy wspomniane weksle przyjęte zostały przez skarżącego na zaspokojenie jego wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za czynności adwokackie. Wprawdzie skarżący twierdzi, że omawiane weksle stanowiły conajwyżej zabezpieczenie takiego wynagrodzenia, lecz twierdzenie to nie może się ostać, wobec treści przytoczonych wyżej jego wyjaśnień, z których wynika, że weksle nie były wekslami kaucyjnymi, ponieważ weksle takie z istoty swej mogą być puszczane w obieg (dyskontowane) dopiero wówczas, kiedy się okaże, że zobowiązanie, którego wykonanie weksle zabezpieczają, nie zostało wykonane. Nie może zaś ulegać wątpliwości, że weksle dane zostały na umorzenie zobowiązania Potockiego wobec skarżącego (in solutum datio), że więc stanowią wynagrodzenie, a nie jego zabezpieczenie.

Pogląd skarżącego, że weksel, nie będąc surogatem pieniądza, nie stanowi umorzenia długu, oparty został na wyroku Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1932 (OSP. 239/32), lecz skarżący przeoczył, że teza przytoczonego przez niego wyroku zawiera dodatek „o ile strony nie umówiły się inaczej". Ten dodatek jest zaś istotny, ponieważ w motywach wyroku Sąd Najwyższy mówi wyraźnie, że omawiane w jego wyroku weksle „miały służyć za zabezpieczenie spornej pretensji, że więc nie były środkiem zapłaty". Z przytoczonego przez skarżącego wyroku wynika więc przeciwnie pogląd prawny, że weksle mogą być środkiem zapłaty, o ile taka jest wola stron. Że zaś w konkretnym wypadku taką była właśnie wola stron, wynika z dostateczną jasnością z korespondencji skarżącego przeprowadzonej w sprawie honorarium skarżącego przeprowadzonej w sprawie honorarium adwokackiego.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *St. Kołakowski*
Inspektor

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 stycznia 1937 r.

L. D. V. 23377/2/36

w sprawie szacowania remanentów oraz przepadłych zadatków na inwestycje.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 8 maja 1936 r. L. Rej. 9303/32 i 4075/35.

. . . .

W skardze zarzuca Spółka przede wszystkim, że władze bezpodstawnie obniżyły wartość remanentów w bilansie otwarcia na 1 stycznia 1927 r. o 10% czyli o 664.157,07 zł.—Skoro bowiem wartość remanentów w bilansie otwarcia została przyjęta w tej samej wysokości co w bilansie zamknięcia na 31 grudnia 1926 r., skoro następnie władze przejęły bilans zamknięcia na 31 grudnia 1926 r. i dopiero po upływie 7 lat wdały się w zmianę tego bilansu, co w świetle art. 85 ustawy o podatku dochodowym nie jest dopuszczalne z powodu przedawnienia — to podwyższenie wartości remanentów w bilansie otwarcia na 1 stycznia 1927 r. narusza przepisy art. 85 ustawy o podatku dochodowym i zasady ciągłości bilansowej.

Zarzut obrazy art. 85 ustawy o podatku dochodowym należało uznać za nietrafny. Z akt wynika, że obniżenie wartości remanentów o sumę 664.157,07 zł i doliczenie tej sumy do dochodu podatkowego nastąpiło w związku z wymiarem podatku dochodowego na 1928 rok podatkowy czyli 1927 rok operacyjny. Ani odwołanie, ani też skarga nie zarzuca, by w myśl art. 85 ustawy o podatku dochodowym nastąpiło przedawnienie prawa Państwa do wymiaru podatku dochodowego na 1928 rok podatkowy. Już z tego zatem powodu należało zarzut obrazy art. 85 ustawy uznać za nieuzasadniony. Z treści skargi wynika jednak, że obrazy art. 85 ustawy dopatruje się spółka w tym, że władze po upływie 7 lat obniżyły wartość remanentów w bilansie zamknięcia na 31 grudnia 1926 r., kiedy już prawo wymiaru podatku na 1927 rok podatkowy, a 1926 rok operacyjny uległo przedawnieniu. Otóż tak ujęty zarzut skargi należało uznać za chybiony, skoro przedmiotem sporu jest wymiar podatku dochodowego na 1928 rok podatkowy tj. 1927 rok operacyjny, a suma 664.157,07 zł została doliczona do zysku bilansowego przez obniżenie wartości remanentów w bilansie otwarcia wprawdzie w rozpoznawanej sprawie władza wymiarowa w toku postępowania odwoławczego wydała osobne orzeczenie w kwestii szacunku remanentów w bilansie zamknięcia za rok 1926, jednak na tle stanu sprawy jasnym jest, że chodziło tylko o ustalenie jednej z pozycyj bilansu otwarcia na 1927 rok w związku z wymiarem podatku na 1928 rok podatkowy.

Pozostaje zatem do rozważenia zarzut skargi, że obniżenie wartości remanentów w bilansie otwarcia na 1 stycznia 1927 r. nie było dopuszczalne, gdyż narusza ono zasady ciągłości bilansowej. Spółka wychodzi przy tym z założenia, że władze przyjęły jej bilans zamknięcia na 31 grudnia 1926 r. bez zmian. Jednak założenie to nie ma oparcia w aktach sprawy. Skoro władza wymiarowa uznała brak obowiązku podatkowego skarżącej Spółki w 1927 roku podatkowym, nie miała powodu zajmować się poszczególnymi pozycjami zamknięcia ruchunkowego za rok operacyjny 1926. Nie miała też władza ta obowiązku zawiadamiania Spółki o swej ocenie tego zamknięcia, gdyż przepisy prawne o podatku dochodowym nie przewidują obowiązku władzy wymiarowej ustalania wysokości straty, ani nawet jej obowiązku zawiadamiania płatnika o uznaniu straty za wykazaną i w konsekwencji o zaniechaniu wymiaru. Skarżąca nie twierdzi też, by takiej treści orzeczenie za rok podatkowy 1927 zostało jej w swoim czasie doręczone. Już z tych powodów zatem nie można zgodzić się ze stanowiskiem skargi, iż nie zakwestionowanie szacunku remanentów w bilansie zamknięcia za rok operacyjny 1926 — zamykało władzy wymiarowej drogę do kwestionowania bilansu otwarcia na 1927 rok.

Skarga zarzuca dalej, że wycena remanentów według cen rynkowych była zgodna ze zwyczajami kupieckimi. Zarzut ten ma prawne oparcie w przepisie § 34 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego poz. 298/21 Dz. Ust., w myśl którego dla oszacowania przedmiotów majątkowych decyduje w braku postanowień w ustawie handlowej zwyczaj kupiecki — skoro obowiązujący w 1927 roku na obszarze byłego Królestwa Kongresowego kodeks handlowy nie zawierał przepisów o szacowaniu remanentów. Władza pozwana uznaje również, że w konkretnej sprawie dla wyceny remanentów miarodajny był zwyczaj kupiecki, twierdzi jednak, że zwyczaj kupiecki nie pozwalał na szacunek remanentów według cen rynkowych, wyższych od kosztów własnych. Atoli władza tego swojego twierdzenia, sprzecznego z obroną płatniczki, nie oparła na prawidłowym ustaleniu wobec tego należało postępowanie uznać za dotknięte istotną wadliwością.

Ostatni zarzut skargi, iż władza pozwana bezpodstawnie doliczyła do dochodu podatkowego sumy 107.611,95 zł. zadatku przepadłego z racji niedojścia do skutku kupna nowej turbiny — należało uznać za nietrafny. Skarga podnosi, że w założeniu swoim zamiar kupienia turbiny „miał na celu zwiększenie wydajności technicznej fabryki i zmniejszenie kosztów produkcji", jeżeli zaś wydatek na ten cel dał w efekcie stratę, to mimo to strata ta jest związana z czynnością, dążącą do powiększenia dochodu, a zatem potrącalna w myśl art. 6 ustawy

o podatku dochodowym. Już z takiego ujęcia zarzutu skargi wynika, że w razie dojścia do skutku kupna turbiny wydatek na ten cel byłby wydatkiem na rozszerzenie względnie ulepszenie źródła dochodu w rozumieniu art. 8 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym, a zatem wydatkiem niepotrącalnym w myśl art. 6 tej ustawy. Według judykatury Najwyższego Trybunału Administracyjnego, która między innymi znalazła swój wyraz w wyroku z dnia 21 listopada 1927 r. L. Rej. 3436/25 r., w myśl art. 6 i 8 ustawy o podatku dochodowym wolne są od opodatkowania jedynie wydatki spowodowane eksploatacją, konserwacją i zabezpieczeniem źródła dochodu. Otóż zadatek przepadły z powodu niedojścia do skutku zamierzonego kupna nowej turbiny, mającej ulepszyć źródło dochodu, nie może być zaliczony do kategorii takcih wydatków.

— — — — — — — — — — —

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu oraz wszystkim Urzędom Skarbowym, przesyła się do wiadomości.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *Kolanowski*
Inspektor.

68

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 stycznia 1937 r.

L. D. V. 25588/2/36

w sprawie oceny przy wymiarze podatku dochodowego wydatków na obronę przeciwlotniczą.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Wobec nasuwających się przy wymiarze podatku dochodowego wątpliwości co do oceny wydatków na cele obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Ministerstwo Skarbu poleca stosować w postępowaniu wymiarowym następujące zasady:

Wydatki na zakup sprzętu i materiałów obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej tudzież inne wydatki, mające na celu przystosowanie przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych do wymagań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej, — należy uważać za potrącalne z dochodu koszty osiągania i zabezpieczenia przychodów.

Wydatki na dostosowanie budynków do wyżej określonych celów należy również potrącać z dochodu zgodnie z § 29 p. 4-e rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 301 z 1936 r.).

W stosunku do wydatków, w wyniku których powstają obiekty inwestycyjne w rozumieniu art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym, służące celom obrony przeciwlotniczej lub przeciwgazowej, ustala się zasadę, że okres zużycia tych obiektów nie przekracza lat 5. Wydatki te będą więc mogły być potrącane z dochodu jednorazowo zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym.

Jeżeli jednak z natury i przeznaczenia tych obiektów wynika, iż użytkowanie ich będzie długotrwałe i znacznie przekraczające 5-letni okres, — wówczas potrącenie z dochodu wydatków inwestycyjnych nastąpić winno w drodze normalnych odpisów amortyzacyjnych.

Natomiast ofiary i składki na rzecz obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej nie mogą być uważane za koszty osiągania dochodu i winny być włączane do dochodu podatkowego.

W przypadkach wątpliwych płatnik winien na żądanie władzy wymiarowej przedstawić zaświadczenie właściwej instytucji, powołanej do organizowania obrony przeciwlotniczej, stwierdzające, iż nabyte bądź wykonane przedmioty i urządzenia, których koszty mają być uznane za potrącalne na podstawie niniejszego okólnika, istotnie służą i czynią wymaganiom obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

69

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1937 r.

L. D. V. 14470/1/36

w sprawie odciążenia gmin miejskich i wiejskich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z ciężką sytuacją finansową gmin miejskich i wiejskich oraz stwierdzonym przeciążeniem gmin pracami zleconymi im do wykonania przez urzędy państwowe, a między innymi również i przez władze skarbowe — zachodzi konieczność podjęcia wysiłku w kierunku odciążenia gmin i umożliwienia im wypełniania nałożonych na nie zadań.

Ponieważ zakres agend gminnych jest bardzo duży, z drugiej zaś strony względy natury budżetowej nie pozwalają gminom na zatrudnianie odpowiedniej ilości personelu, w związku z czym gminy nie są w stanie wykonywać w pełni nałożonych na nie obowiązków w zakresie zleconym, zarządzam, aby przede wszystkim władze skarbowe I i II instancji nie żądały od zarządów gminnych spełniania tych czynności. do których gminy nie są z mocy przepisów ustawowych obowiązane.

Ponadto, jeżeli chodzi o czynności, do wykonania których gminy są obowiązane ustawowo, polecam ograniczyć się w żądaniu wykonania tych czynności tylko do wypadków istotnej konieczności, mając przy tym na uwadze, aby czynności te gminy mogły wykonać w okresie dla nich najdogodniejszym. W tym względzie władze skarbowe powinny porozumieć się uprzednio w krótkiej drodze z właściwym starostą.

Przy tej sposobności przypominam, że ogólne instrukcje dla przełożonych gmin powinny władze skarbowe wydawać zgodnie z przepisem art. 68 ust. 5 ustawy z dnia 23 marca 1933 r o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) zawsze za pośrednictwem właściwego starosty.

Zarazem w związku ze zbyt częstym wstrzymywaniem przez urzędy skarbowe wypłaty gminom dodatków komunalnych przez co gmiy pozbawione są środkow na zaspokojenie najniezbędniejszych potrzeb i wykonanie ciążących na nich zadań, zarządzam, aby urzędy skarbowe przed wydaniem decyzji o potrąceniu z dodatków komunalnych należności innych władz (np. dodatków mieszkaniowych dla nauczycieli szkół powszechnych), porozumiewały się zawsze z władzą nadzorczą gminy w jakiej wysokości może nastąpić potrącenie należności z dodatków komunalnych bez uszczerbku dla normalnej działalności gminy.

Równocześnie przypominam, że zgodnie z przepisem § 48 P. E. zajmowanie dodatków w trybie egzekucji administracyjnej może się odbywać tylko po każdorazowym porozumieniu się z władzą nadzorczą danego związku komunalnego.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Switalski.*

70

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1937 r.

L. D. V. 34634/3/36

w sprawie podatku od lokali od pracowników więziennych (art. 2 p. 2).

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na zasadzie art. 2 p. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) w związku z § 5 ust. 1) rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 kwietnia 1936 r. do tegoż dekretu (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 258) mieszkania pracowników urzędów państwowych, znajdujące się w lokalach tych urzędów podlegają podatkowi od lokali.

Wobec tego postanowienia, wykluczającego jakiekolwiek zwolnienia wymienionych mieszkań pracowników państwowych od podatku od lokali, z wyjątkiem jedno i dwuizbowych mieszkań, wolnych od tego podatku na zasadzie art. 2 p. 7 powołanego wyżej dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej, straciły tym samym od 1 stycznia 1936 r. swą moc obowiązującą okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 29 sierpnia 1928 r. L. D. V. 2411/3 oraz z dnia 5 maja 1929 r. L. D. V. 1223/3 w sprawie podatku od lokali od zajmowanych przez dozorców względnie pracowników więziennych lokali w budynkach, znajdujących się w obrębie ściśle zamkniętego terytorium więziennego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

71

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1937 r.

L. D. V. 14045/1/36

w sprawie ulg w spłacie niektórych zobowiązań gmin wiejskich.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach i wszystkich urzędów skarbowych.

Na zasadzie art. 123 o. p. Ministerstwo Skarbu umarza koszty egzekucyjne przypadające od należności wymienionych w art. 4 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 listopada 1936 r. o ulgach w spłacie niektórych zobowiązań gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 584).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie zaginięcia kwitariusza sekwestratorskiego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Łucku zaginął kwitariusz sekwestratorski serii S, zawierający nieużyte blankiety pokwitowań od Nr 713401 do Nr 713500 włącznie, opatrzone odciskami okrągłej pieczęci Urzędu Skarbowego we Włodzimierzu.

Ministerstwo Skarbu unieważnia powyższe blankiety pokwitowań.

W razie ujawnienia tych pokwitowań należy niezwłocznie zawiadomić władze bezpieczeństwa oraz Izbę Skarbową w Łucku, powołując się na Nr I/33/1/116/1936 r. z dnia 18 grudnia 1936 r.

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w Dzienniku Urz. Min. Sk. Nr 1, poz. 14, str. 25, 19-ty wiersz od góry: „o litrażu powyżej 1500 cm^3" jest zbyteczny.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 11

dnia 19 stycznia 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,26	88,83
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,29½	5,27
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,29	5,26½
Floreny holenderskie	100 Fl.	290,10	288,40
Franki francuskie	100 Fr.	24,73	24,59
Franki szwajcarskie	100 Fr.	121,60	120,80
Funty angielskie	1 Ł.	26,02	25,86
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	16,70	16,20
Korony duńskie	100 K.	116,19	115,35
Korony estońskie	100 K	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,68	129,70
Korony szwedzkie	100 K.	134,13	133,15
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,50	24,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,49	11,00
Marki niemieckie	100 Mk.	122,00	118,00
Pengö węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	96,00	95,00

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	289,40	290,10	288,70
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	212,36	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,08	89,26	88,90
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,49	11,43
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	115,90	116,19	115,61
Londyn	1 Ł.	25,95	26,02	25,88
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	27,88	27,98	27,78
Montreal	1 Dol.	—	5,29½	5,27
Nowy Jork	1 Dol.	5,28½	5,29¾	5,27¼
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28⅝	5,29⅝	5,27⅝
Oslo	100 K.	130,35	130.68	130,02
Paryż	100 Fr.	24,67	24,73	24,61
Praga	100 K.	18,45	18,50	18,40
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,80	134,13	133,47
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	121,30	121,60	121,00
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	130,00	126,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.